

POSTANOWIENIE

Dnia 20 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Antoni Górski

Protokolant Maryla Czajkowska

w sprawie z powództwa M. T.

przeciwko Skarbowi Państwa - Komendantowi Wojewódzkiemu Policji

o zapłatę,

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Cywilnej w dniu 20 października 2016 r.,

skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 25 marca 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

I odrzuca skargę,

II przyznaje adwokatowi L. L. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego kwotę 1.200 (tysiąc dwieście) zł, powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym,

III nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Powód M. T. domagał się zasądzenia od pozwanego Skarbu Państwa - Komendanta Wojewódzkiego Policji kwoty 39.000 zł tytułem odszkodowania za utratę zarobków i korzyści wskutek bezprawnego pozbawienia możliwości wykonywania służby w Policji oraz zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w kwocie 40.000 zł, obu tych sum z odsetkami ustawowymi od dnia 13 stycznia 2009 r.

Pozwany wniósł o odrzucenie pozwu z uwagi na niedopuszczalność drogi sądowej, ewentualnie o oddalenie powództwa.

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 21.795,66 zł, obejmującą odszkodowanie w wysokości 11.795,66 zł oraz zadośćuczynienie w kwocie 10.000 zł, z odsetkami ustawowymi od dnia 27 listopada 2010 r. oddalił powództwo w pozostałej części i orzekł o kosztach procesu.

Sąd Apelacyjny wyrokiem zaskarżonym skargą kasacyjną uwzględnił częściowo apelację pozwanego i zmienił wyrok Sądu Okręgowego w ten sposób, że zasądzone zadośćuczynienie obniżył do kwoty 2.000 zł oraz oddalił dalej idące powództwo, oddalił apelację pozwanego w pozostałym zakresie oraz w całości apelację powoda i orzekł o kosztach procesu za obie instancje.

W skardze kasacyjnej, opartej na obu podstawach określonych w art. 398³ § 1 k.p.c., powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie uchylenie również wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W ramach podstawy naruszenia prawa materialnego podniósł zarzut naruszenia art. 361 § 2 k.c. przez błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że wypłacone powodowi - na podstawie art. 42 ust. 5 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji - świadczenia za czas pozostawania poza służbą wyczerpały w całości obowiązek odszkodowawczy pozwanego dotyczący utraconego uposażenia.

Drugą podstawę kasacyjną skarżący wypełnił zarzutami naruszenia: art. 233 § 1 w związku z art. 391 § 1 oraz art. 378 i art. 382 k.p.c., art. 386 § 1 k.p.c. oraz art. 385 k.p.c.

Pozwany zastąpiony przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o jej odrzucenie, zaś w razie nieuwzględnienia tego wniosku - o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c., skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest

niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych, a w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych - niższa niż dziesięć tysięcy złotych.

Ochronie dóbr osobistych służą zarówno roszczenia majątkowe, jak i niemajątkowe. Za prawa majątkowe uważa się zatem również roszczenia pieniężne służące ochronie dóbr niemajątkowych (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 24 maja 2007 r., II CZ 31/07, nie publ. oraz z dnia 10 lipca 2014 r., I CZ 45/14, nie publ.). O dopuszczalności skargi kasacyjnej w takiej sprawie, w części dotyczącej roszczeń majątkowych, decyduje wartość przedmiotu zaskarżenia.

Sąd Najwyższy - stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c. - rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, przy czym w granicach zaskarżenia bierze z urzędu pod rozwagę nieważność postępowania. Z unormowania powyższego wynika jednoznacznie, że rozpoznanie skargi kasacyjnej zasadniczo nie może wykraczać poza zarzuty podstaw kasacyjnych.

Powód wprawdzie wskazał, że kieruje skargę kasacyjną przeciwko rozstrzygnięciu oddalającemu częściowo powództwo oraz w całości wniesioną przez niego apelację, jednak nie sformułował - z odwołaniem się do przepisów prawa materialnego - zarzutów podważających orzeczenie w części odnoszącej się do wysokości należnego mu zadośćuczynienia. Podniesione przez niego zarzuty w istocie zmierzały do zakwestionowania wyłącznie rozstrzygnięcia oddalającego roszczenie odszkodowawcze o wartości niższej od progu wyznaczającego dopuszczalność skargi kasacyjnej.

Reasumując, należy stwierdzić, że wskazana w skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia (54.385,66 zł) została określona w sposób dowolny, gdyż skarżący objął nią w sposób nieuprawniony wartość roszczenia o zadośćuczynienie, co do którego - w ramach powołanych podstaw kasacyjnych - nie sformułował stosownych zarzutów. Wartość ta nie jest wiążąca dla Sądu Najwyższego, który był obowiązany poddać ją weryfikacji na podstawie akt sprawy z pominięciem zasad określonych w art. 25 i art. 26 k.p.c. (zob. postanowienie z 21 listopada 2001 r., I CZ 152/01, nie publ.), przy czym mógł to uczynić również po wydaniu

postanowienia o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. wyrok z dnia 22 stycznia 2014 r., III CNP 10/13, nie publ.).

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 w związku z art. 398² § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

jw

r.g.